

ZALÁN TIBOR

Felezőszonettek



ZALÁN TIBOR (1954) Budapest

EGY KÖNYVBEMUTATÓ MARGÓJÁRA

Visky Andrásnak

A gyermek létezés iránti bizalma jóval
magasabb mint a felnőtteké A gyermekkel nem
lehet bármit megtenni Még a fennmaradása
érdekében sem A nagy fordulatban az Isten
nyelvvé válik A könyveknek is megvan a maguk
sorstalansága A félelem lassan szivárogoz
szét Lebontja férfiről a férfit Nőről a nőt

Férfiről a nőt nőről a férfit lebontja a
félelem A könyvek sorstalanságában Isten
nyelvvé szomorodik Nagy fordulat ez mikor a
fennmaradása érdekében bármit megtenne
az ember Innen hogy elveszíti bizalmát a
létezés iránt Már csak a gyermek marad aki
tartja a lámpást s árván bolyong a szélverésben

HA MEGTANULSZ REPÜLNI

Ha megtanulsz repülni vigyél magaddal írta
volna valakinek ha tudta volna hogy kinek
s e kinek mi a tartózkodási helye Az is lehet már nem is
létezik A nyelv játéka hogy nem tudható ő
nem létezik vagy az akinek a megíratlan
levelet elküldeni akarja Így tehát nem
írt senkinek semmit És nem tanult meg repülni

Így nem fog soha repülni Érkezni senkihez
Elküldetlen lesz akár egy befejezetlenül
hagyott levél A létezése megírhatatlan
Hogy a nyelv játékaiban mi létezik az nem
tudható Az is lehet hogy a nyelv sem létezik
A megnevezések így lesznek fölöslegesek
„Ha megtanulok repülni elviszlek magaddal”

A TEJMA DÁR ÁTKA

Rosszul illeszkedtek a panelek összeomlott
az élete s maga alá temették a roncsok
legkevesebb a jövőjét De hát mindegy is volt
Keserű rizs tapadt az ínyéhez Keserű rozs
Add vissza az Istennek ami megtarthatna még
mondta Pedig nem volt köze Istenhez Hozzá sem
Senkihez nem volt köze A semmihez volt köze

A semmi közelében volt Senkihez sincs köze
Hozzá sem Ahogy Istenhez sem Mondta add vissza
Istennek de nem volt hozzá címe Tarthatatlan
Keserű rozs tapadt ínyéhez És keserű rizs
Akkorra már mindegy volt Leamortizálódott
jövő Élet roncsok alá temetve Panelek
omlanak össze az illesztésnél Rongy évszakok